

Nr. 82 van het arrest

Nr. 35 V 2001 van het parket

Nr. van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15^e kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie :

tegen :

- 1) geboren te op ;
  - 2) geboren te op
- beiden samenwonende te ;

beklaagden, de eerste bijgestaan, de tweede, met toestemming van het hof
vertegenwoordigd door Meester , advocaat aan de balie van

beklaagd van :

Te Tienen op het goed gelegen volgens gewestplan Leuven in natuurgebied te
, gekadaastreerd
eigendom van , machiens een akte van aankoop
verleden op 9 oktober 1990 door notaris , overgeschreven te
1^e kantoor op 18 december 1990,
in overtreding van artikelen 44 – 64 en 65 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd
door de wet van 22 december 1970, en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende
de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de
artikelen 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de
ruimtelijke ordening,

zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

sedert het beëindigen van hiernavolgende werken, minstens sedert 1 januari 1990 tot 17 februari 2000 de toestand geschapen door hiernavolgende werken te hebben in stand gehouden : een constructie (blokhut) in betonblokken, hout en golfplaten in gebruik als buitenverblijf.

* * * * *

Gezien de hogere beroepen ingesteld op 28 december 2000:

- door beide beklaagden tegen alle beschikkingen van het vonnis ;
- door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden ;

tegen een vonnis uitgesproken door de 16^e kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 18 december 2000, dat na tegenspraak zegt :

- dat de tenlastelegging, zoals beschreven, in hoofde van beide beklaagden bewezen is door de vaststellingen, de foto's, de verklaringen van beklaagden en het onderzoek ter zitting;
- gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar;
- vergoeding : elk 1.000 fr.;
- kosten : hoofdelijk tot 3.450 frank;

Veroordeelt beklaagden de constructie, gelegen te
af te breken en de afbraakmaterialen van het terrein
te verwijderen, en dit binnen de twaalf maanden vanaf heden ;

Zegt voor recht dat beklaagden, bij niet uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn een dwangsom verbeuren van 5.000 frank per dag, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek, met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat de dwangsom maximaal kan verbeurd worden ten belope van 1.000.000 frank;

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel kunnen voorzien, indien deze niet uitgevoerd worden binnen de gestelde termijn;

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven in de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging overeenkomstig artikel 160 van het Decreet van 18 mei 1999 en wordt ingeschreven in het vergunningsregister overeenkomstig artikel 161;

Gehoord het verslag van mevrouw

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord Meester _____, advocaat aan de balie van _____ in zijn middelen van verdediging namens de beide beklaagden ; hij legt besluiten en een dossier neer;

* * * * *

De hogere beroepen, regelmatig ingesteld naar vorm en termijn, zijn ontvankelijk;

1. Wat de vordering betreft van het openbaar ministerie;

Op 22 augustus 2003 werd het handhavingdecreet van 4 juni 2003 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Dit decreet trad in werking op de dag van de publicatie.

Door artikel 3 van het handhavingdecreet werd aan het in voege zijnde artikel 96, §4 van het decreet van 18 mei 1999 een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:
“Constructies waarvan door enig bewijsmateriaal wordt aangetoond dat ze gebouwd zijn na de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, maar die dateren van voor de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, krijgen in het vergunningsregister de vermelding dat er een vermoeden bestaat dat de constructie als vergund moet worden beschouwd, indien de overheid niet kan aantonen door enig bewijsmateriaal, behoudens getuigenverklaringen, zoals door middel van een goedgekeurd bouwplan, een proces-verbaal of een bezwaarschrift, dat de constructie in overtreding werd opgericht”.

Het handhavingdecreet omvat een mildere regeling gezien thans het instandhouden van een niet vergund gebouw enkel nog kan gesanctioneerd worden in 3 gevallen en voor zover het geen gebouw betreft dat dateert van vóór de allereerste, definitieve vaststelling van het gewestplan (onder de vroegere regeling was de strafbaarheid van het instandhouden van een onvergund gebouw onbeperkt en gold het vermoeden van vergunning enkel voor constructies die dateerden van vóór de inwerkingtreding van de wet van 29 maart 1962).

Bij toepassing van artikel 2 Sw. dient, wanneer de straf, ten tijde van het vonnis verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, de minst zware straf toegepast te worden.

Uit de verklaring van beklaagde Smets blijkt dat de bewuste constructie – een blokhut – er reeds staat sedert het jaar 1968 (stuk 2). Het gewestplan _____ werd goedgekeurd bij K.B. van 24 maart 1978 (verschenen in het Belgisch Staatsblad van 1 april 1978).

In diezelfde verklaring zal beklagde Smets echter ook toegeven deze constructie aangekocht te hebben in het jaar 1989, wetende dat er een bouwovertreiding op rustte. In de notariële akte d.d. 9 oktober 1989 werd de vermelding opgenomen dat de verkoopster betreffende de chalet " , geen enkele verantwoordelijkheid neemt betreffende het gebruik ervan en dat er geen bouwvergunning voor verkregen werd.

Beklaagden werpen in deze context tevens op dat de chalet moet aanzien worden als een jachthut wat een toegelaten constructie is in een natuurgebied. Echter, zelfs voor de oprichting van een zogenaamde jachthut is een bouwvergunning vereist.

Bovendien geeft beklagde toe dat hij de chalet gebruikt als buitenverblijf en ze door verenigingen gebruikt wordt om er te bivakkeren. Artikel 13.4.3.1., tweede lid van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt dat in natuurgebieden jagers- en vissershutten mogen gebouwd worden voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als een woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. De overheid, op wie de bewijslast rust, toont afdoend aan dat bewuste constructie in overtreding werd opgericht zodat beklagden niet kunnen genieten van een vermoeden van onschuld.

Artikel 7 van het handhavingdecreet voegde aan het in voege zijnde artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 ook een derde en een vierde lid toe.

In het derde lid wordt bepaald dat de strafsancie voor het instandhouden van stedenbouwkundige inbreuken niet geldt voor zover de handelingen, werken of wijzigingen of het strijdige gebruik o.m. niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In het vierde lid worden de ruimtelijk kwetsbare gebieden opgesomd en één hiervan zijn de natuurgebieden. De bewuste blokhut waarin slaapplaatsen zijn voorzien voor ongeveer vijftien personen is gelegen in een natuurgebied (zie hoger).

De tenlastelegging die door de eerste rechter bewezen werd verklaard, is, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleven.

De eerste rechter kende aan beide beklagden het voordeel toe van de opschorting van de uitspraak gedurende een termijn van 3 jaar.

Beide beklagden beschikken over een blanco strafregister hoewel zij respectievelijk geboren zijn in 1922 en 1924.

Tevens dient rekening te worden gehouden met de tijd die verliep sedert de aan beklagden ten laste gelegde feiten.

Aan elk van de beklagden werd terecht een vergoeding van 25 euro opgelegd.

Er werd passend uitspraak gedaan over de kosten die dienen omgerekend te worden in euro.

2. Wat de vordering betreft van de Stedenbouwkundige Inspecteur:

Voor de inbreuken die dateren van vóór 1 mei 2000 wordt er door het handhavingdecreet naar gestreefd het herstel te laten plaatsvinden door de betaling van een meerwaardesom.

Op dit algemeen principe zijn echter 3 uitzonderingen, met name:

- a) wanneer een bevel tot staking niet nageleefd werd;
- b) indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden;
- c) indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De groengebieden, waarvan de natuurgebieden deel uitmaken, zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

Vandaar dat in dergelijke gebieden het oprichten van gebouwen wordt uitgesloten met uitzondering van jagers- en vissershutten die echter in rechtstreeks verband moeten staan met de milieudoelinden die nagestreefd worden zodat het gebruik ervan als woonverblijf, zij het tijdelijk, onmogelijk is.

In casu werd een constructie opgericht in een bosrijke omgeving, die in de notariële aankoopakte omschreven wordt als een "chalet" genaamd die als buitenverblijf fungeert en aan ongeveer 15 personen slaapgelegenheid geeft. Er wordt in het dossier geen gewag gemaakt van andere bestaande constructies in de omgeving.

Een dergelijke constructie dient beschouwd te worden als een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Het door de Stedenbouwkundige Inspecteur gevorderde herstel, met name de afbraak van de chalet, is derhalve evenredig en wettelijk en beoogt het behoud van een goede plaatselijke ordening.

Wat de herstellvordering betreft, wordt de beslissing van de eerste rechter bevestigd. Gelet echter op de gevorderde leeftijd van beide beklaagden, wordt het herstel van de plaats in de vorige toestand bevolen binnen een termijn van 5 jaar vanaf heden.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen:
24 van de wet van 15 juni 1935;
154, 162, 189, 190, 210 en 211 van het wetboek van strafvordering;
1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;
3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;
2, 44, 50 en 100 van het strafwetboek;
44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door art. 4, 20 en 21 van de wet van 22 december 1970, opgenomen in het decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997, als artikelen 42, 66, 68 en 72;
99, 146, 147, 149, 153, 160 en 161 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening, gewijzigd bij decreet van 26 april 2000;
96, §4, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 voormeld, zoals gewijzigd door art. 3 en 7 van het decreet van 4 juni 2003;
1, 3, 5, 6 en 20 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994, en nogmaals gewijzigd door de wet van 22 maart 1999, artikel 6;

Ontvangt de hogere beroepen.

Bevestigt het bestreden vonnis mits deze enkele wijzigingen dat :

- de aan elk der beklaagden opgelegde vergoeding wordt omgerekend naar 25 euro;
- de kosten van eerste aanleg, in totaal begroot zijnde op 3.450 BEF omgerekend worden tot $3;450 : 40,3399 = 85,52$ euro;
- de opgelegde dwangsom omgerekend wordt tot $5.000 : 40,3399 = 123,95$ euro met een maximum dat omgerekend wordt tot $1.000.000 : 40,3399 = 24.789,35$ euro;
- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bevolen wordt binnen een termijn van 5 jaar.

Veroordeelt beklaagden solidair in de kosten van het hoger beroep, in totaal begroot zijnde op 58,84 euro.

Laat de kosten van dagvaarding voor
9,09 euro ten laste van de Staat.

d.d. 26 maart 2003 en bedragende

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 januari 2004**, waar aanwezig waren:

Raadsheer d.d. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Advocaat-generaal,
Griffier.

(goedgekeurd de doorhaling van lijn(en) en woord(en))